

Peter Gašparík

v Smrt' v Štiavnicí

KRIMI

MARENČIN PT

Peter Gašparík
Smrt v Štiavnici

príbeh Kornela Karoviča

MARENČIN PT

© Peter Gašparík, 2021
© Mareňčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2021
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Mareňčin Media, 2021
Layout © Marta Blehová, 2021
913. publikácia
1. vydanie

ISBN 978-80-569-0891-4 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0892-1 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0893-8 (ePub)

Ako to celé prišlo, tak to aj odišlo. Veľké lásky, malé životy. A potom znova veľká láska, malý život. A ešte potom malé lásky, malý život. A potom ešte o čosi neskôr žiadna láska. Len život. Obyčajný, nudný, každodenný život. Najprv s malou nádejou na zmenu a potom už celkom bez nádeje. Len tak žiť a prežívať so smútkom za každým prežitým rokom. A s tým hnusným pocitom, že sa niekde niečo pokazilo. Navždy pokazilo. Nevieť kde, neviem kedy, ale pokazilo. Do riti aj so životom. Čo s ním, keď sa z neho stane obnosený nepotrebný kabát, ktorý nám zrastie s kožou, a nijako sa ho nevieme zbaviť. Iba ak smrťou. Tou veľkou všadeprítomnou známou neznámou. Veľkou neznámou plnou malých známostí. Čo s ňou? Urýchliť ju? Zabudnúť na ňu? Nechať ju tak a nevšímať si ju? Vzývať ju? Milovať? Nenávidieť? Ved' je to jedno. Jej sa nič nedotkne. Smrť zostane smrťou dávno potom, ako ja, Kornel Karovič, už nebudem.

Takto som uvažoval, keď Žaneta uháňala po R1 okolo Nitry. Jej vztýčené smerovky, pripnuté na najväčších nárazníkoch v slovenskom novinárskom priemysle sa jemne obtierali o volant a vyvolávali tak dojem akejsi zvláštnej fetišistickej hry. A ja, hoci som ich registroval, naschvál som si ich nevšímal. Naopak, náročky som odvrátil pohľad a pozeral som sa na vlniacu sa slovenskú krajinu. Nevedel som sa dočkať kopcov a lesov. Čerstvého vzduchu, ktorý vyženie z auta i z pľúc všetok ten bratislavský smrad a smog. Všetky tie intrigy a ambície. Všadeprítomnú túžbu po peniazoch. Vykašľať sa tak na ne a žiť si niekde v hore zadarmo a šťastne.

„Počúvaj ma, Koro, ty si vždy ako kôpka nešťastia. Ale dnes si ako celá skládka najčernejšej smoly!“

„Keď som ťa po nociach navštevoval, inak si hrkútala,“ pomyslel som si, ale to som jej nahlas nemohol povedať. Jednak bola šéfka a jednak s ňou zjavne budem musieť ešte pár dní vydržať. A vydržať so Žanetou je ťažké už samo osebe. Nieto, keď si ju ešte pohneváte.

„Zle som spal,“ reagoval som nakoniec nechotne. Nemohol som ju predsa úplne ignorovať, to by nikomu nepomohlo.

Ďalej sa ma už nič nepýtala a nechala ma tak, za čo som jej bol svojím spôsobom vďačný. Čo som jej mal povedať? Že sa mi zase raz snívalo so Sašou, mojou veľkou láskou, jedinou veľkou láskou? Ani len na ten sen som si nevedel

poriadne spomenúť. Najprv som naháňal ja ju, potom ona mňa a potom, neviem ako, sa premenila na pitbula, ktorý sa mi zahryzol do zadku tesne vedľa gúľ. Takmer mi ich odhryzol. A ja som takto chodil po svete hľadájú pomoc, až kým som sa nezobudil. Bolo mi z toho celého tak zle, že som si ráno ulahodil poriadnou dávkou borovičky s falošnou nádejou, že to niečomu pomôže. Bolo mi ešte horšie. Mal som tak horko v ústach, že aj sliny sa do tej horkosti odmietali robiť, a tak som si dal ešte jednu borovičku, vediac, že šoférovať bude Žaneta a že sa mi takto podarí po ceste aspoň na chvíľu zaspať. Normálne zaspať. Nie s debilnými snami, ktoré len vysávajú dušu a rozkladajú energiu na malé pichľavé nehybné guľičky. Guľičky, ktoré sa len presypajú z miesta na miesto a nič iné nevládu. Nedokážu žiť.

Hory stále neprichádzali, tak som radšej zatvoril oči a tváril som sa, že spím. Tváril som sa tak vytrvalo a dôsledne, až kým som naozaj nezaspal. Našťastie sa mi tentoraz nič nesnívalo. Stratil som sa v prázdnote takej pôvabnej, ako je skok bungeejumpingu.

Ale so zatvorenými očami. Lebo s otvorenými je to tiež dosť veľký stres.

„Koro, vstávaj! Vstávaj! Haló!“ Žaneta mnou mykala, akoby som bol vrece starého čierneho uhlia. A aj som sa tak cítil.

„Kde to sme?“

„Kde by sme boli? Tam hore ich zasypalo.“

„Koho?“

„Jeminé, Koro, preber sa!“

„Ešte chvíľu...“

„Mám začať jačať?!“ Tento Žanetin tón poznali všetci v redakcii. A vedeli aj, čo znamená. Žiaden odpor, lebo bude zle. „Vezmi si to svoje *náčiníčko* a ideme!“

Koro skôr vypadol, ako vystúpil z auta.

„Veď tu nik nie je! A kde sú hasiči? Hádam už odišli... tak...“

„To teba nemusí zaujímať... o chvíľu prídu... ty len rob, čo treba!“ A zas sa v tom jej hlase začal objavovať ten povestný výhražný tón.

Asi päťdesiat metrov takmer kolmo nad nimi bolo vidieť rozrytú zem. Dokonca aj niečo ako malý nezreteľný otvor.

„Stúpaj, hovorím!“ vybafla Žaneta.

„To nemyslíš vážne, však vypustím dušu, kým sa tam dostanem, ja, chlapec z Bratislavy. Celú koronu som ledva vyliezol z bytu a teraz tu mám robiť vysokohorskú turistiku...!“

„Stúpaj a nesar ma, Koro! Dobre vieš, že sa tam musíme dostať!“

Hore viedol takmer úplne zarastený, úzky, serpentínový chodník. Bolo na ňom množstvo stôp, odtlačkov ťažkých topánok. Turistických alebo služobných. Nebyť ich, veľmi prácne by sme ten chodník hľadali. Tí pred nami nám ho, našťastie, už trochu vychodili. Aj tak sa však na ňom kĺzalo a zráz bol miestami taký strmý, že sa človek musel pridržiavať rukami o rastliny, ktoré mal v dosahu. O trávnu, o burinu, čokoľvek, čo mu aspoň trochu pomohlo nadobudnúť istotu a nešmyknúť sa dole na cestu. Ak sa tak dal nazvať ten poľný chodník, po ktorom sme sa doviezli.

„Ako si to tu vôbec našla?“ spýtal som sa Žanety.

„Predsa navigácia.“

„Nehovor mi, že navigácia. A čo si tam napísala? Diera nad Klingerom? Či tajchom, či ako to tu volajú...“

Usmiala. Keď sa usmiala bola ešte viac sexi. Milá a zároveň sexi.

„Máš pravdu, poznám to tu...“

Spýtavo som na ňu pozrel, ale ďalej som už nevyzvedal. Od určitého veku sa človek radšej nevypytuje, pokiaľ teda nie je novinár. Aj tak toho vie až priveľa, a čo treba, to sa aj tak dozvie. Aj čo netreba. Ľudia vždy radi rozprávajú a vešajú jeden druhému na nos i to, čo vôbec nie je potrebné. Naopak, často si vešajú za uši najmä to, čo ubližuje a ničí. Vtedy majú väčšiu radosť. Vtedy sú spokojnejší.

Zmenil som tému.

„Aj ja som tu raz bol na prázdninách, VŠVU tu mala chatu. Vtedy som sa ešte chystal byť veľkým umelcom. Mal som tu aj také dievča. Miestnu bábiku. To je dávno. Hádám ju nestretnem. Ved' sa zľakne, keď ma teraz uvidí. Ach, jaj, tá moja plachosť....“

„Čoo?“

„No plachosť... Nevieš, čo to je žiť s tým celý život a zakrývať to, aby sa druhí nedozvedeli, že sa vlastne bojíš...“ Hovoril som to presne tým štýlom, keď človek nevie, či sa zdôverujem alebo si robím srandu.

„Ach, jaj, Koro, ja ti na tú tvoju falošnú skromnosť nenaletím. Myslím, že vždy si dostatočne a celkom dobre trtkal... takže si tú svoju plachosť niekam strč.“ A nevdojak sa jej pri tej vete pohli kútiky.

„No prosím, to je slovník – panej investigatívnej novinárky Žanety... a keby len novinárky... Zástupkyne šéfredaktora najčítanejšieho denníka Star.“

Znova sa usmiala.

Vedela, že sa mi táto jej vrava – tak ako mnohým iným chlapom – páči. Keď už nič iné, hodila sa k nej. Vyvolávala tým v okolí akúsi surovú úprimnosť, pri ktorej sa dalo uvoľniť. A keď sa druhýkrát usmiala, pocítil som jemnučké šteklenie v nohaviciach, hoci sme spolu už aspoň rok nespali a hoci si už celá redakcia šepkala, že sa chystá nasťahovať k šéfredaktorovi, k Bočkayovi, ktorý kvôli nej opustil ženu.

Veľmi dobre som vedel, že Žaneta vedela byť v posteli neodolateľná. Aj keď som jej to nikdy otvorene nepovedal, bol som presvedčený, že to o sebe veľmi dobre vie. Šteklenie neprestávalo.

„Pozri!“ povedala a už ma čakala pri malom čiernom otvore v zemi.

Celý ukonaný, ledva lapajúc dych, som pristúpil k nej a otočil som sa.

Pred nami sa rozprestierala Banská Štiavnica ako na dlani. S trochou námahy sa dalo rozoznať Trojičné námestie a o kúsok ďalej sa oproti nám týčila Kalvária. Hľadela na nás, akoby nás vyzývala na súboj. Šteklenie z nohavíc mi prešlo až kamsi k srdcu. Mal som chuť objasť Žanetu okolo ramien, len tak, aby som si lepšie zafixoval tento moment. Vždy je človeku na svete krajšie, keď nie je sám. Keď sa má s kým deliť o to, čo žije. Ona akoby to vycítila a poodstúpila trochu ďalej.

„Nečudo, že toto mesto všetci tak milujú. Je krásne! Naša pýcha!“ povedal som.

„Áno, veľa ľudí ho má rado,“ povedala Žaneta zamyslene.
„Ale málokto ho pozná,“ dodala.

Prekvapene som na ňu zboku pozrel. Ona môj pohľad
neopätovala.

„A čo teraz?“ Spýtal som sa pomerne asertívne.

Teda s jasne prejavenu nechuťou. Nechcelo sa mi liezť dnu iba vo dvojici, bez istenia, bez opory. Zo Žanety totiž pokojne mohlo niečo také vystať a šípil som, že aj vystane.

„Ako to – čo? Čo nevidíš? Fot! Toto je jeden z najkrajších pohľadov na Štiavnicu. To ti mám všetko hovoriť? Už si si načisto vymlátli mozog tým alkoholom?“ Začínala sa dostávať do ráže. „No a potom pekne ten otvor...“

„Ale dnu nepôjdem,“ prerušil som ju, lebo som presne vedel, kam to celé smeruje.

„Ako chceš. Keď tam necháš ísť úbohú ženu, aby si sama všetko nafotila mobilom, dobre... Urob, ako myslíš...“

A demonštratívne sa pohla k tej malej čiernej diere, čo na prvý pohľad vyzerala skôr ako jama vyhlbená na zasadenie stromčeka, a nie ako vchod do jaskyne.

„Však sa tadial' ani neprepcháš. Alebo ublížiš tým svojim dvom vzácnym úkazom,“ chcel som byť vtipný.

Zamračene na mňa pozrela, vydala zo seba niečo ako „pch“, a už bola dnu. Čo som mal robiť, pozbieral som zvyšky svojej mužnej záchranárskej sily a vliezol som tam za ňou. Všade bolo tesno a tma. Nahmatával som rukami okraje a snažil som sa pochopiť, kde som sa to presne ocitol. To, že som vo vchode do nejakej starej štôlne, to bolo jediné, čo som vedel. A tiež, že tam kdesi v hĺbke zasypalo tých chlapcov. A tiež, že Žaneta vyhlásila, že ten prípad je bomba a že sa naň pôjde spolu so mnou pozrieť osobne. Jednoducho, že z toho cíti fantastickú reportáž a nenechá si ju ujsť. Viac som však nevedel.

Nevedel som, ako dlho sa bude tá chodba podobať úzkej nore, čo bude potom, či sa budem môcť po pár metroch aspoň postaviť alebo nie... Po tele mi prebehovali zimomriavky a rozmýšľal som, či sa predsa len nemám vydriapať naspäť von. Vchodové svetlo po pár metroch zaniklo a my sme už nevideli ani len jeden na druhého.

„Žaneta?“

„Počkaj chvíľu.“ Podľa zvukov sa zdalo, že niečo hľadá. „Už to mám.“

A bolo svetlo. Odkiaľsi vytasila silnú baterku.

„Veď svetlo máme aj v telefónoch,“ zahral som sa dodatočne na múdreho.

„Len si radšej šetríme batériu v telefónoch. Ešte sa môže zísť.“

Svietila svetlom navôkol a ja som tam, kam svetlo už nedosiahlo, videl len čiernu tmu.

„Už som tu bola, ako mladá,“ vyhlásila spásonosne. „Takto sa budeme plaziť ešte asi tridsať metrov a potom by sme sa už mali postaviť na nohy.“

„Prosím?“ opýtal som sa vystrašene a posmešne zároveň.

„Nepočul si alebo je z teba zase padavka, čo musí robiť scény?“

Zahryzol som si do pery a plazil sa za svetlom. Teda za ňou. Vôbec som z toho nemal dobrý pocit a tiež som v tom vonkoncom nevidel zmysel. Zo stropu kvapkalo, všade to smrdelo plesňami a zemou. No aby ma len nejaký potkan pekne uhryzol do tváre.

„Tak toto mám u teba.“ Mal som takú chuť vyliat' si na nej zlosť.

„Čo máš u mňa? Vari nevieš, že žurnalistika je náročná profesia a že keď ide o dobrý článok, musia sa z nás stať neohrození dobrodruhovia? Všetko pre dobro čitateľa!“ Irónia ju zjavne neopúšťala. Alebo na ňu jednoducho preskočili slávne Bočkayove drísty.

„Všetko pre väčší náklad, pre väčší zisk vydavateľa a neukojené ambície niektorých novinárov. Vždy pripravení,“ zamumlal som si sám pre seba.

„Čo si to tam huhneš?“